

Ongelooflijk

Ze ligt stil op de bank bij haar therapeut. Een nieuwe vorm van therapie geven Zondergaat ze. Dit kende ze nog niet. Maar het komt wel binnen. Haar therapeut laat haar op een bank liggen en laat haar voelen. Voelen wat al zo lang verstopt had gezeten. Voelen wat verborgen was, zelfs voor haar zelf. De pijn uit het verleden. Het verdriet wat er was. Tranen trekken een spoor langs haar gezicht naar beneden en druppen langzaam op het laken waarop ze ligt. Buikpijn krijgt ze hiervan. Zij wil dit niet. Zij was altijd de sterke vrouw op wie iedereen kon leunen. Ook toen haar gezin zo beschadigd werd bleef zij de sterke vrouw. De vrouw die precies wist wat ieder lid van haar gezin nodig had en als het in haar vermogen lag dan gaf ze het. Leeg gegeven had ze zich. Tot ze niet meer kon. Ze moest in therapie had de huisarts gezegd. Hij wist een goed adres. Het zou haar vast helpen. En nu, na een aantal sessies kan ze dit ook niet ontkennen. Er komt weer ruimte voor haar zelf. Ze kan weer genieten van de kleine dingen in het leven en zelfs van zichzelf van tijd tot tijd.

Na de therapie neemt ze die ruimte ook voor zichzelf. Bij dat leuke kleine restaurantje bestelt ze een cappuccino. Ze moet nog een flink eind rijden voor ze thuis is. Dit kleine gebaar naar zichzelf toe geeft net genoeg lucht om straks dat eind te kunnen rijden. Ze doet haar jas aan en zoekt haar autosleutels die in haar tas zitten. Ze kan er weer even tegen.

Al vlug zit ze op de snelweg. Op het klokje in haar auto ziet ze dat deze middag, dit tijd nemen voor haar zelf ook flink veel tijd gekost heeft en ze heeft het nog druk. Ze had beloofd dat ze vanavond extra lekker zou koken en had een nieuw recept gevonden. Dat leek haar heel lekker. Alle ingrediënten had ze al in huis gehaald. Maar het vergde wel wat tijd had ze in het recept gezien. Na het eten moest ze ook nog naar een vergadering. Ze moest maar even wat extra handen vragen om haar te helpen.

Ze slaat van de snelweg af. Wat nu komt is een prachtig stuk Nederland. Daar kan ze wel van genieten. Een heel eind moet ze langs het water rijden. Water waarin in de zomer altijd veel plezierjachten liggen. Soms zwemmen er zwanen. Achter dat water ligt een prachtig natuurgebied. Dit stukje weg daar kan ze zo van genieten. Tot ze plots achterlichten ziet van een stilstaande auto. O, nee hé...een file...dat kon er nog wel bij. Nu raakt ze toch wel enigszins in paniek. Haar telefoon had ze vanmiddag ook al vergeten. Ze kan dus niet even naar huis bellen of ze daar alvast met het bereiden van de maaltijd willen beginnen. Dan maar brood met soep uit blik. Kookt ze morgen wel uitgebreid. Dit is overmacht, hier kan ze niets aan doen.

Na een tijdje geeft de auto voor haar gas. Gelukkig de file lost op. Maar net zo hard trapt haar voorganger op zijn rem. Ze kan hem niet meer ontwijken. Botst boven op hem, geeft een ruk aan het stuur. Wat daarna gebeurd kan ze zich niet meer herinneren. Op slechts een gedachte na:” Niet in het water, ik wil niet in het water.”

Mede weggebruikers zien een blauwe auto de straat over steken, vlak voor een enorme vrachtwagen langs, rakelings langs een boom. Water wat opspat. Een blauwe auto die erin verdwijnt.

Ze blijft bij kennis. Maakt de klap in het water mee. En wordt dan ineens heel rustig. Ze weet hoe ze er uit moet komen. Alleen kan ze niet zwemmen. Dat is wel een probleem. Maar ze zal het proberen. Ze zal niet verdrinken. Ze wil niet verdrinken. Ze maakt het raampje open en kruipt er door naar buiten. Ze roept naar de kant. Ze kan niet zwemmen. Mensen duiken in het water. Komen haar halen. Iemand vraagt haar voortdurend of er nog meer mensen in de auto zitten. Gelukkig niet. Stel je voor dat haar kleinkind in de auto zat of haar bejaarde vader. Doemscenario's. Nee, ze was alleen.

In de verte blauwe zwaailichten, een ambulance, een brandweer en de politie. Gekkenwerk lijkt het wel. Alles gebeurt zo snel en opeens zijn er zoveel hulpverleners. Had ze vanmiddag niet de vraag gehad wie nu haar hulpbron was? Wie haar zou kunnen helpen? De therapeut moest nu eens kijken. Ze staan in de rij om haar te helpen. Maar dit had ze zo niet gewild.

Van iemand mag ze de telefoon lenen om naar huis op te kunnen bellen. Iemand anders slaat een deken om haar heen en verontschuldigt zich omdat er allemaal hondenharen op zitten. Weer iemand anders leent haar zijn reservebril. Want door de klap was ze die verloren en ze wil toch wel graag zien wat er allemaal gebeurt. Al is het nog zo chaotisch.

Na een kwartier komt haar man. Hij brengt de rust mee. Hij brengt de zekerheid mee dat ze vandaag toch nog thuis komt. Op hem kan ze leunen. Hij troost haar. Bij hem is ze veilig.

En als ze naast hem in zijn auto zit zegt ze:” Deze week nog wil ik een andere auto. Ik laat mij niet klein krijgen hiermee.”

Een paar weken hierna rijdt ze weer naast het prachtige water en ze geniet. Even is er een moment van spanning als ze op de plek van het ongeluk komt. Maar dit gaat over. Ze is blij. Ze is dankbaar. Ze is er nog.